

חבר הוועדה המעורבת בגבול המצוי. עכשיו הוא מחוץ לתפקיד. ואולי גם זה תפקיד. האספלט נמס באש? למי זה איכפת. עצמאות או לא עצמאות?

2.00. רחוב דיזנגוף. בפינתו, "רובל" ו"כסית" מרכיב זים החיים המשולש המסוכן. האינרטי של גיבויים ב"כסית", ה"שבאב" ב"פינתו", ביניהם בוערת מדורה באמ"צ הרחוב, ומסביבה רוקדים. מי רוקד? הכל, בעיקר ה"גינגי", אינכם מכירים את הגינגי? הלא הוא דרדר, — בכל ימות השנה הוא רביסרן ירוחם כהן,

1.30 אחרי חצות — העצמאות מעייפת. הוא השתולל כל הערב. עתה הגיעה שעתו. גם לעצמאות יש גבול...

שוב להבות בשמי ירושלים. ירושלים, בשעה 1.30. החרות הפכה הפקרות. בנין מזרחי ברחוב יפו בירושלים עולה בלהבות. שני חשודים נעצרים.

מבט אל "חוף לאריק" חומות האתמול, שירת המחור.

נראה שהשוטר הופקד במקום זה בראשית הערב, ושכחו להסירו ממשמרתו בתום האסיפה.

2.00. רחוב דיזנגוף. בפינתו, "רובל" ו"כסית" מרכיב זים החיים המשולש המסוכן. האינרטי של גיבויים ב"כסית", ה"שבאב" ב"פינתו", ביניהם בוערת מדורה באמ"צ הרחוב, ומסביבה רוקדים. מי רוקד? הכל, בעיקר ה"גינגי", אינכם מכירים את הגינגי? הלא הוא דרדר, — בכל ימות השנה הוא רביסרן ירוחם כהן,

בואו לראות. זה מרגמה. לא, זה תותח. בחול מוצב מיתקן פרימיטיבי, כמה מוטות עץ מחוברים בפסי-ברזל, משהו הדומה בקושי למרגמה מאורכת. זה תותח-הראקטות. זהירות. לא לגשת. התרחקו, לעזאזל, אחרת לא נירה. זה יכול להתפוצץ, אתם שומעים? הסתלקו מכאן... עוד פגז, ועוד פגז. המון מתחיל להצטופף מסביב. כשמרגישים ה"רגמים" את עצמם במרכז ההתענינות, הם מקפלים את כליהם ומסתלקים בחושך.

1.00. כיכר לונדון. הצהלה נמשכת. אך מורגשת עייפות. אין דבר, אסור להפסיק. זו חובתנו כלפי העם והחופש. אי אפשר לעמוד? מילא, גר-קוד בשיבה.

המעגל יושב על כסאות, בחורה מסתובבת באמצע, בוחרת באחד היושבים, השנים רוקדים, הבחור רה יושבת הבחור בוחר בבחורה. מצוין, מי אמר שצריך לעמוד בשעת הריקוד?

1.30. קפה בן-יהודה. "אמא, אמא, אמא...". "מה יש לך?". "איפה האמא שלי? אני רוצה הביתה...". ובכן, היכן האם? מי יודע? הילד בא עם הוריו מר-מתיצחק. אינו מכיר את תל-אביב. בדור חק נותק מהוריו. מה לעשות? בוא, קח עשרה גרוש, סע לתחנה המרכזית. אינו רוצה לקחת את הכסף. רק רוצה את אמו. נהג, קח אותו. דאג שיגיע הביתה — או למשרה.

1.45. שדרות בן-ציון. אדוני, אסור לעבור. מה יש? השוטר מעמיד פנים חשובים. אסור. הרחוב שקט. בית הבימה שקט. למה אסור לעבור? "עתונות, בבקשה..." "בסדר, עברו..."

אנו מסתובבים בשטח לראות את סיבת המחסום. אין כלום. הקהל התפור מוזמן.

את שפת הים? לשם מה שפכנו את דמנו על מזבח העצמאות וה-חופש.

11.30. כיכר לונדון. הרמקול מטרטט את תכנית הרדיו. מעגלים גדולים, זה בתוך זה, מסתובב בים בקצב שגעוני, הראשים, הרגלים, החצאיות עפות באויר, חשבתם שרק אנשי הקיבוצים ייר-עים לרקוד ריקודי עם? בואו והסי-תכלו. אנחנו עולים עליהם.

12.00. פילץ, סמדר, פארק... אוירה אחרת. גם פה יש חופש, אך פה הוא מתוכנן, מגונדר, מתורבת, מעודן. אויר דחוס שאפ-שר לחתכו בסכין, שמלות ערב, שערות מבריקות, חליפות מגוה-צות, כוסות מלאות.

ה"ירוקה" על גדי האתר. יפה ירקוני ליד המיקרופון של "קול ישראל", שהפתיע הפעם את הקהל בשי-דוריו המצויינים.

בבקשה, קוקטייל? צואר-סוס? מרטיני יבש?

על הבמה רוקד זוג ריקודים סלונגיים. הבחורה חגה באויר, חר-שפת זוג רגלים הראויות לכך. הקהל יושב. לרקוד? אדוני, על מה אתה חולם? אי אפשר להזיז אפילו את הזרוע. אנשי-תרבות יכולים להס-תפק בראיה בלבד. לריקודים יש שפת-הים.

12.30. שפת הים. בום! שריקה חדה. פס אדום בש-מים, כוכבים אדומים מתפורים וצונחים.

הדת רוכבת. ר' משה ידועה בירושלים, נפל בשבי הנוער. הדת אינה מתנגדת לרכב על כתפיים צעירות.